

...elmondom hát mindenkinek

Polgár Teréz Eszter

ANYA LETT, CSAK AZÉRT IS!

Amikor két összetartozó ember úgy érzi, eljött az ideje, hogy közösen szeressen egy harmadikat, nem az inszemináció vagy a lombik-program szó jut eszébe, nem is a hasi injekciók és a kétségbeesés-remény akár éveig tartó körtánca. Inkább az a pillanat, amikor a nő, vacsoránál – várva-váratlanul – azt mondja párjának: „Kisbabánk lesz!” Az új élet misztérium; felfoghatatlan csodáját mégis túl gyakran rángatják le az ezoterikus megmagyarázni akarás szintjére. Az pl., hogy „a gyerek maga választja szüleit” mint végig sem gondolt gondolat talán bájos, de nem ártalmatlan: mert miközben tele vannak az intézetek eldobott gyerekekkel, sért, bánt rengeteg csalódott, meddő párt, hogy egyesek azt harsogják, őket nem „választotta” szülőnek senki. Kati mára a szerencsések közé tartozik; két év megpróbáltatásai után egy 12 hónapos kislány édesanyja. Története nem tipikus, ám annál izgalmasabb – helyenként tragikomikus.

Mikor döntöttétek el, hogy babát szeretnétek?

A párommal 2004-ben, hosszú kihagyás után fordult olyan komolyra a kapcsolatunk, hogy összeköltöttünk, és nagyon hamar ott tartottunk, hogy szeretnénk közös gyereket. Most 42 éves vagyok, 30 voltam, amikor találkoztunk. Kezdetől tudtam, hogy ő az igazi, de Laci az előző házasságában élt, és a gyerekei miatt nem akart kilépni, holott a feleségének régóta barátja volt. Én sem téptem volna el tőlük, így akkor szakítottunk. Már elvált, amikor újra kezdtük, így szerencsére Laci két nagylányával szintén kitűnő a kapcsolatom: Ők is nagyon várták a kistesójukat...

Mennyi idő után kezdtetek aggódni, amikor nem estél teherbe?

Azt hittük, minden simán fog menni. A párom apaként már bizonyított, és én is voltam korábban terhes, rögtön, még a kapcsolatunk legelején – sajnos akkor, azt a babát nem tudtam megtartani. Egy éve próbálkoztunk hiába, amikor kezdtem úgy gondolni, elzáródhatott a petevezetékem, az lehet a baj. 2006 márciusában elmentem egy csodadoktorhoz, akit azzal ajánlottak, hogy nála mindenki terhes lesz. Elmondtam, szerintem mi a probléma.

Tehát kész diagnózissal mentél...

Amit az orvosok általában nem szeretnek. A nőgyógyász hormonkészítményt ajánlott, és azt mondta, én annyira csinos vagyok, és a fellépésem is olyan fantasztikus, hogy nem lehet elzáródva a petevezetékem. Nem értettem az összefüggést. Nem akartam hormont szedni minden vizsgálat nélkül, így kerestem egy másik orvost. Akkor készültünk Kanadába a párommal, és ezt megemlítettem

az új nőgyógyásznak. Ő biztatott, menjünk csak, a repülőút nagyon jól fog tenni, mert ha el is van záródva a petevezetékem, 10 ezer méter magasban jó eséllyel kitisztul. Kipukkanhat, mondta, higgyem el, hogy terhesen fogok hazajönni. Elképedtem. Ugyan mindig is rossz voltam fizikából, de azt gondoltam, ha akkor lenne fönt a nyomás, hogy ez megtörténhet, akkor nem élnék túl. Mindenesetre elutaztunk. Teherbe nem estem, de (valószínűleg a repülőn) összeszedtem egy nagyon komoly tüdőbaktériumos fertőzést. Mivel huszonévesen TBC-m volt, az orvosok megijedtek, hogy esetleg most is az. Szerencsére tévedtek, de rengeteg gyógyszert szedettek velem, tehát a terhességtől eltiltottak egy időre. Nyolc hét a TBC diagnosztizálása, nem kockáztathattak. Év végén, gyógyultan, visszatértem az első nőgyógyászhoz, aki a hormonokat javasolta, mert nem akartam több időt veszíteni. Ő azt mondta, ha a hormonkúra után nem leszek terhes, akkor nézessen csak meg a petevezetékemet. Hamarosan átadott egy kollégájának, mert elhagyni készült az országot. Jól jártam, nagyon tisztességes, alapos orvoshoz kerültem. Két hónapon át figyelte ultrahanggal a belső folyamataimat, és mindent rendben talált, a felturbózott petesejtek szépen fejlődtek. Azután előírta, mikor legyenek a „gyertyafényes vacsorák”...

Ez a procedura mennyire viselte meg a párkapcsolatot?

Elbírtuk – humorral. Elég spontán és laza tudok lenni, csak hát, nem tűnt túl romantikusnak az egész. Azt kellemetlennek találtam, hogy egy idegen mosolyogva rákérdez: tegnap a hálószobában minden jól ment-e. Persze, ez a dolga. Nagyon hamar úgy látta, mechanikai probléma lehet, vagyis meg kellene végre nézni a petevezetékemet, de ő sajnos nem végezhetett ilyen beavatkozást. Felkerestem egy orvost, akit ajánlottak; azt hittem, csak időpontot kell egyeztetnünk. Kiderült, hogy a vizsgálatot millió egyéb vizsgálat előzi meg. Nem érttem. Akkor tudtam meg, hogy: meddőségi centrumban vagyok. Na, ez sokkolt.

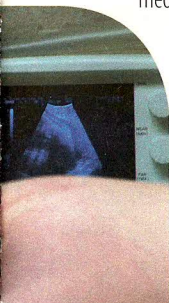
Hogy rád ragasztották a címkét: meddő?

Igen. Ráadásul előről kezdtek valamennyi vizsgálatot. Mikor végre eljutottunk a pete-

zeték-átjárhatóságig, kérdezték, a kórházban vagy a magánrendelőben történjen-e. Ez utóbbit sokba került, de hamarabb elvégezték, ráadásul hallottam, hogy a kórházi, régi módszer ritkán, de maga is elzárhatja az el nem záródott petevezetékét. Persze, a magánrendelőt választottam. Egy zselés folyadékkal és ultrahanggal néztek meg, elég fájdalmas volt, de rövid ideig tartott. Rögtön utána megtudtam, amit rég sejtettem: nincs meg az átjárhatóság. Az orvos laparoszkópiát javasolt: hátha ki tudja tisztítani az elzáródott részeket a hasamon át bevezetett csövek segítségével. A bal oldali petevezetékem éppen csak átérésztett, nagy nyomásra, a jobb semennyire. Az orvos rendes volt, mert a zárójelentésbe kétoldali, teljes elzáródást írt részleges helyett. Különben köteles lettem volna 6 – teljesen esélytelen (!) – inszeminációra. Közvetlenül a beavatkozás előtt azonban letiltották a műtétek, így a laparoszkópia OEP-támogatását abban a kórházban, tehát ott mégsem műthetett az orvosom. Egy másikban tudott végül megoperálni, ahol viszont pénzbe került. Sajnos mikor felébredtem az altatásból, rossz hír fogadott: nem lehetett segíteni, bár az orvosom mindent megtett. Azt beszéltek meg, hogy szeptemberben kezdjük a lombik-programot. Biztatott, nyugodjak meg, a vizsgálatok alapján a lehető legjobb az esélyeim. Szeptemberre erről a lombik-programról is lekerült az OEP támogatás.

Tehát előtte zárták be a műtőt, előtte vették le a lombik-kezelés támogatását.

Igen... Ezért, bár nagyon bíztam ebben az orvosban, elmentünk egy másik, államilag támogatott meddőségi centrumba. Ott kezdettől furcsálltam ezt-azt, pl., hogy az orvos a konzultációkat is megszakítva telefonál – de nem éreztem magam abban a helyzetben, hogy válogassak. A hormonszintem az életkorom és – mint később megtudtam – a stressz miatt nem volt ideális, azon kellett volna javítani, de 2007 szeptemberétől decemberig semmi nem történt, azon kívül, hogy rengeteget vártunk és 80 ezer forintot otthagytunk. Az

orvos hol receptet írt 10 ezerért, hol azt mondta, beteg és hazamegy, nem írja meg a receptet. Majd a hormonszintem (FSH) alapján korai klimaxot állapított meg, és közölte, nem eshetek teherbe. Különben is, mondta, velem nagyon nehéz, mert öreg is vagyok, a hormonszintem sem jó. Rákérdeztem, hogy akkor én most selejt vagyok? Azt felelte: igen. És csak rontanám a statisztikáját.

Hihetetlen...

A levegőben rajzolgatva szemléltette, hogy minden év szeptember-októberig csak a jó esélyű kliensekkel foglalkozik, mert akkor kell az OEP-nek leadnia a jelentéseket. Az után már jöhetnek a selejtek, mint én. Ha egy bizonyos szint fölött vállal rossz esélyű párokat, akkor kockáztatja a következő év támogatását. Mondtam neki, hogy akkor jókor vagyok itt, november van. Továbbra sem haladtunk, bizonyos napokon nem is rendelt, ami meddőségi klinikán nonszensz, mert a menstruáló nő nem tud igazodni az

orvoshoz. Elegendő lett. 2008 januárjában egy harmadik

meddőségi centrumban kötöttünk ki, és akkor

vége felgyorsultak az események. Pár

új vérvétel és ultrahang után elindult

a gyakorlat, jöttek a hasi injekciók,

majd a beavatkozások. Úgy tologatták ott a nőket, futószalagon,

mint egy konzervgyárban, de nem

bántam, mert kedvesek voltak. Egy

keddi napon, alattásban szívták le a

petesejteket, másnap és harmadnap

kellott telefonálnom, hogy élnek-e. Soha

nem izgultam még úgy. Éltek. A beültetés pén-

teken történt: világitó anyaggal megjelölték a visszaujtett

két sejtecskét – az a fény az ultrahangon olyan volt, mint

az esthajnalcsillag. A kinyomatott képet nézegettem, és

potyogtak a könnyeim, ahogy ott feküdtem. Javasolták,

hogy 14 napig ne végezzem el a terhességi tesztet.

De tudtam, hogy pozitív lesz. Két elparazolt év után,

rögtön az első lombik-próbálkozás sikerült!

A terhességondozás már normál keretek közt folyt?

Igen, de sajnos többször kerültem kórházba. A 9-ediktől a 25-ödik hétig hánytam, néha napi tízszer, a végén már vért is, mert megpattantak a gyomromban az erek. 3-szor kaptam infúziókúrát: A 15. héten bekattantam; odáig jutottam, hogy nem tudom megtartani a babát, mert

rámegyek. Szegény párom is aggódott, iszonyú

fáradt volt miattam, egész nyáron nem

tudott dolgozni. A 4. hónapig fogytam

8 kilót, holott mindig vékony voltam,

nem merem belegondolni, mi

lesz, ha ez így megy még öt

hónapon át. De rettenetes volt az a

kilátás is, hogy elveszítem a babát.

Akkor valaki elmesélte, hogyan

történik az abortusz a 15. hét után

a gyakorlatban. Na, ez eldöntötte a

kérdést. És miután a 25. héten megmozdult

a baba, jobban is lettem. Dorci Mikuláskor született,

makkegészségesen – és bár eredetileg fiút szerettem volna,

én vagyok világ legboldogabb embere, hogy lányom lehet.

Dóri – azaz Dorci – kiegyensúlyozott csodababa. Láttam.

Állt a járókában, és olyan okosan nézett, hogy vele is

szerettem volna interjút készíteni. Sajnos már nem

beszélem a nyelvét. Nem tudtam tőle megkérdezni, mit

érezelt anyukája hasában abból a harcból, ami érte

folyt. De hogy ne szomorkodjak, rám mosolygott, és

táncolni kezdett a kedvenc zenéjére.

